

Arrest

nr. 273 522 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, betreedt op een onbekend moment het Belgische grondgebied.

Op 21 september 2017 heeft de verzoekende partij alleszins een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Er wordt een overnameverzoek gericht aan Duitsland en Nederland

vermits de verzoekende partij aldaar reeds een dergelijk verzoek had ingediend. Het overnameverzoek werd door Nederland ingewilligd op 20 november 2017, zodat de verwerende partij een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten nam onder de vorm van een bijlage 26^{quater}. Uiteindelijk werd de asielaanvraag van de verzoekende partij verder in België afgehandeld en werd het verzoek tot internationale bescherming definitief afgesloten (mits arrest nr. 236 395 van 4 juni 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)). Een bevel om het grondgebied te verlaten zou genomen zijn op 22 juli 2020.

Op 16 februari 2021 heeft de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning afgesloten met haar partner G. G., van Belgische nationaliteit, en op 9 maart 2020 erkent de verzoekende partij het kind van deze partner, G. A., geboren op 28 april 2019.

Op 14 april 2021 wordt de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door 2 of meer personen met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, tot een gevangenisstraf van 20 maanden (met 5 jaar uitstel voor 8 maanden). Deze feiten worden aangevuld met een veroordeling voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte/arbeidsongeschiktheid. De verzoekende partij wordt voor deze feiten op 22 juli 2021 aangehouden en opgesloten in de gevangenis tot aan zijn voorlopige invrijheidstelling op 22 november 2021.

Op 16 februari 2021 dient de verzoekende partij een gezinsherenigingsaanvraag in op grond van wettelijke samenwoning met haar Belgische partner. Op 25 mei 2021 beslist de burgemeester van Tongeren om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren aan de verzoekende partij (bijlage 20) en dit zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 juni 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger, meer bepaald een Belgisch minderjarig kind.

Op 7 december 2021 beslist de verwerende partij om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren aan de verzoekende partij (bijlage 20) en dit zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit betreft de bestreden beslissing en heeft de volgende redengeving:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09/06/2021 werd ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): I.

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Korce

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde G. A. (19.04.28-...) in toepassing in artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden.

Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone

afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (zie daartoe arrest K.A. HvJ C-82/16 dd.8 mei 2018).

Betrokkene is tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Nederlandse autoriteiten tot 24/04/2022. Betrokkene staat sedert 14/06/2017 als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) (NL0000009111635000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

In plaats van het inreisverbod op te volgen en het Schengengrondgebied te verlaten, heeft betrokkene op 21/09/2017 asiel in België aangevraagd. Er werd een overnameverzoek gericht aan Duitsland en Nederland, omdat betrokkene aldaar reeds asiel had aangevraagd, meer bepaald op 08/07/2016 in Nederland en op 07/12/2016 in Duitsland. Het overnameverzoek werd door Nederland ingewilligd op 20/11/2017. Uiteindelijk werd de asielaanvraag van betrokkene verder in België afgehandeld en werd de procedure definitief afgesloten met een bevel om het grondgebied te verlaten op 22/07/2020. Ondertussen had betrokkene reeds op 16/02/2020 een verklaring van wettelijke samenwoning afgesloten met de genaamde G. G. van Belgische nationaliteit en op 09/03/2020 erkende hij haar kind, de genaamde G. A., geboren op 28/04/2019. Dit gezinsleven werd reeds besproken en opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende de afhankelijkheidsrelatie van betrokkene met het kind en zijn partner zijn er geen elementen in zijn dossier terug te vinden die spreken van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie, waardoor hij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in zijn dossier geen enkele reden terug te vinden dat hij niet zou kunnen gescheiden worden van zijn kind en partner. Nergens uit het dossier blijkt dat zij buitengewoon afhankelijk zijn van hem. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kind en partner te bestaan in die zin dat zijn aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Vooreert wat betreft zijn partner benadrukt het Hof in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn geregistreerde partner. Betrokkene en zijn partner zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door betrokkene. Omgekeerd blijkt dit evenmin het geval te zijn.

Met betrekking tot zijn Belgisch kind kan opgemerkt worden dat hij het kind postnataal heeft erkend, meer bepaald bijna een jaar later na de geboorte van het kind. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Het is aannemelijk dat hij inmiddels een band heeft opgebouwd met het kind, maar uiteindelijk diende betrokkene te weten dat het verderzetten van een gezinsleven met het kind op het grondgebied een precair karakter zou kennen, gezien hij reeds het voorwerp uimaakte van een inreisverbod.

Bovendien is betrokkene zeer recentelijk veroordeeld op 14/04/2021 door het Hof van Beroep te Antwerpen wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door 2 of meer personen met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is tot een gevangenisstraf van 20 maanden (met 5 jaar uitstel voor 8 maanden). Deze feiten werden aangevuld met een veroordeling voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte/arbeidsongeschiktheid. Betrokkene is uiteindelijk voor deze feiten op 22/07/2021 aangehouden geweest en opgesloten in de gevangenis tot aan zijn voorlopige invrijheidstelling op 22/11/2021. Voorafgaandelijk werd hij onder elektronisch toezicht geplaatst en kon hij zijn straf verder uitzitten bij zijn gezin. Het plegen van feiten tegen de openbare orde, getuigt nog maar eens dat betrokkene niet in staat is tot het nemen van enige verantwoordelijkheid en alzo zijn gezinsleven alweer in gevaar heeft gebracht, zodat moeilijk sprake kan zijn van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van zijn kind.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt immers enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn kind/partner en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hen verder te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Schengen grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met zijn gezin. Bovendien kan zijn partner en kind België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden. Wat de verzorging betreft van het kind, kan de moeder als Belgische gebruik maken van allerhande ondersteuning (van medische tot opvang).

Met betrekking tot zijn twee andere kinderen, zijnde S. J. (RR ...) en S. B. (RR ...), van Albanese nationaliteit, met wie hij samen op 13/09/2017 asiel heeft aangevraagd vinden wij geen verblijfsplaats terug. Zij zijn sedert 22/12/2020 uit het rijregister afgevoerd van ambtswege, tenzij zij illegaal op het grondgebied zouden verblijven. Voorheen verbleven zij samen met betrokkene te Lommel. Dit getuigt nog maar eens van weinig verantwoordelijkheidszin van betrokkene ten aanzien van deze kinderen waarbij niet kan gesteld worden dat hij zijn vaderrol opneemt die een vader wordt geacht op te nemen.

*In navolging van bovenstaande elementen kan er toe besloten worden dat betrokkene gevolg dient te geven aan het inreisverbod door Nederland opgelegd alvorens aan hem een verblijfsrecht in toepassing van artikel 40 ter kan worden gegeven. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, wat de verzoekende partij "middelen" noemt, voert de verzoekende partij de schending aan van:

"Schending van artikel 20 VWEU iuncto het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, artikel 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991"

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"In feite

Verzoeker woont al enige tijd in België. Hij heeft een minderjarig Belgisch kind, waar hij mee samenwoont, alsook met de moeder van het kind (zijnde verzoekers partner). Belangrijk te vermelden is ook het feit dat verzoeker kostwinner is van het gezin. Verzoeker heeft dan ook een aanvraag gezinshereniging ingediend jegens zijn kind. de genaamde G. A. geboren op 28.04.2019, van Belgische nationaliteit.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel de beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Daar verzoeker zich hierin geenszins kan vinden, wenst verzoeker hiertegen beroep in te dienen.

1. In rechte

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij stelt als volgt in de bestreden beslissing:

"Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde G. A. (19.04.28-...) in toepassing in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig ijreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn

van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (...).

...

Betreffende de afhankelijkheidsrelatie van betrokkene met het kind en zijn partner zijn er geen elementen in zijn dossier terug te vinden die spreken van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie, waardoor hij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018. ..."

Verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, in de zaak C- 82/16, waarin het Hof stelt:

Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat:

- het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd;
- wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen - waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is - voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend;
- wanneer de burger van de Unie minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan;
- het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld;
- het niet van belang is dat het tegen de derdelander uitgevaardigde inreisverbod definitief was geworden op het moment waarop de derdelander zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging indiende, en
- het niet van belang is dat het inreisverbod dat is uitgevaardigd tegen de derdelander die een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging heeft ingediend, is gerechtvaardigd door het niet voldoen aan een terugkeerverplichting. Wanneer redenen van openbare orde de rechtvaardigingsgrond voor een dergelijke beslissing waren, kunnen deze er alleen toe leiden dat die derdelander een afgeleid verblijfsrecht op grond van dat artikel wordt ontzegd, wanneer uit een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het eventuele kind of de eventuele kinderen en de grondrechten blijkt dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.

Het Hof stelt dat er, bij een minderjarige Burger van de Unie, rekening dient gehouden te worden met de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. In casu blijkt dat het kind momenteel slechts twee jaar oud is, verzoeker feitelijk sedert de geboorte al samenwoont met het kind en de moeder van het kind (zijnde verzoekers partner), verzoeker kostwinner is in het gezin.

De verwerende partij, die in de bestreden beslissing zelf al verwijst naar bovengenoemd arrest van het Hof van Justitie, stelt in de bestreden beslissing als volgt: "Het is aannemelijk dat hij inmiddels een band heeft opgebouwd met het kind. maar uiteindelijk diende betrokkene te weten dat het verderzetten van een gezinsleven met het kind op het grondgebied een precair karakter zou kennen, gezien hij reeds het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod", terwijl het Hof van Justitie, in bovengenoemd arrest uitdrukkelijk stelt dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander

zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld;

Het Hof van Justitie vermeldt verder als volgt: dat het niet van belang is dat het inreisverbod dat is uitgevaardigd tegen de derdelander die een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging heeft ingediend, is gerechtvaardigd door het niet voldoen aan een terugkeerverplichting. Wanneer redenen van openbare orde de rechtvaardigingsgrond voor een dergelijke beslissing waren, kunnen deze er alleen toe leiden dat die derdelander een afgeleid verblijfsrecht op grond van dat artikel wordt ontzegd, wanneer uit een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het eventuele kind of de eventuele kinderen en de grondrechten blijkt dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.

De verwerende partij stelt wel dat verzoeker veroordeeld werd op 14.04.2021 door het Hof van Beroep van Antwerpen (tot een gevangenisstraf van 20 maanden, met 5 jaar uitstel voor 8 maanden). Maar nergens wordt vermeld, en gemotiveerd, dat verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.

Op 11 juni 2015 heeft het Hof van Justitie in Zh. en O. (HvJ EU 11 juni 2015, ECLI:EU:C:2015:377, JV 2015/209, m.nt. G.N. Comelisse) antwoord gegeven op prejudiciële vragen die door de Nederlandse Afdeling Bestuursrechtspraak zijn gesteld over de uitleg van het begrip 'gevaar voor de openbare orde' als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG..

1 Het Hof heeft in dit arrest duidelijk gemaakt dat een lidstaat het begrip 'gevaar voor de openbare orde' in de zin van artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn zo dient uit te leggen dat per geval beoordeeld dient te worden of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

2 Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat volgens het Hof voorbij aan het vereiste van een verplicht individueel onderzoek, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel (punt 50 van het arrest). Het enkele feit dat een derdelander veroordeeld is voor, of verdacht wordt van het plegen van een misdrijf, is onvoldoende voor de conclusie dat de derdelander een gevaar oplevert voor de openbare orde in de zin van artikel 7, vierde lid, Terugkeerrichtlijn (punt 54 van het arrest), (zie Sofie De Schutter en Annelien Berends, Wat is een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde?, 2016)

Het Hof verwijst expliciet naar zijn jurisprudentie met betrekking tot het vrij verkeer van Unieburgers en overweegt dat het begrip 'gevaar voor de openbare orde' als bedoeld in artikel 7, vierde lid, Terugkeerrichtlijn hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake moet zijn van een werkelijke actuele, en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (punt 60). Bij de beoordeling hiervan kunnen ook andere gegevens van belang zijn, zoals de aard en de ernst van het strafbare feit, het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd en de omstandigheid dat de derdelander het grondgebied aan het verlaten was toen hij door de nationale autoriteiten werd aangehouden (punt 65).

De verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing zijn dan ook strijdig met artikel 20 VWEU, in samenhang met bovengenoemd arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, artikel 40bis en artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.(...)”

2.2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid van een onderdeel van het middel op als volgt:

“Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁴

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 40bis en 42 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.”

2.2.2. De Raad volgt deze stelling. De Raad vermag uit het middel niet vaststellen op welke wijze de verzoekende partij de artikelen 40bis en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geschonden acht zodat deze onderdelen onontvankelijk zijn.

2.3. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (en overigens artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet) bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt. De Raad stelt ook vast dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. De rechtsgrond is vermeld: artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in samenlezing met het arrest van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) met nr. C-82/16 van 8 mei 2018. De bestreden beslissing verwijst naar het bestaand inreisverbod, dat niet is opgeschort of opgeheven.

De bestreden beslissing legt omstandig uit waarom de verwerende partij van mening is dat de verzoekende partij zich niet in een afhankelijkheidsrelatie bevindt met het kind (de referentiepersoon), wijst erop dat het kind pas postnataal werd erkend, bijna een jaar na de geboorte van het kind, wijst op het gevangenisverblijf van de verzoekende partij, het precair verblijf en de strafrechtelijke feiten die de verzoekende partij recent pleegde, op het bestaan van de andere twee kinderen van de verzoekende partij die niet terug gevonden kunnen worden (ambtshalve afvoering uit het rijksregister) en het gebrek aan verantwoordelijkheidszin dienaangaande. De bestreden beslissing erkent dat de verzoekende partij thans samenwoont met het kind A., de referentiepersoon. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing begrijpt zodat het normdoel is bereikt. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond. De feitelijke grondslag wordt voldoende uiteen gezet.

In de beslissing kan zo worden gelezen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden, vereist om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, dat de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging indiende met haar kind van Belgische nationaliteit en dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nog 2 andere kinderen heeft. Er wordt verduidelijkt dat om de aanvraag in overweging te kunnen nemen aan een ontvankelijkheidsvereiste dient te worden

voldaan, dat de verzoekende partij vooreerst toegang moet hebben tot het grondgebied en er dus geen geldig inreisverbod mag zijn, dat voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, de aanvraag alsnog in aanmerking kan worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager, dat in dat geval een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd is ondanks het inreisverbod. De verwerende partij wijst erop dat blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, genomen door de Nederlandse autoriteiten, tot 24 april 2022 en dat de verzoekende partij geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengebied. Ook wordt erop gewezen dat het inreisverbod tot op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging niet is opgeheven, noch ingetrokken en dat de verzoekende partij daarmee geen toegang heeft tot het Belgische grondgebied. De bestreden beslissing gaat in op de verblijfsituatie van de verzoekende partij in andere Schengenlanden waar de verzoekende partij zich begaf, in plaats van terug te keren naar het herkomstland.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De formele motiveringsplicht, vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

2.4. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

De schending van deze beginselen van behoorlijk bestuur wordt ook in het licht van artikel 20 van het VWEU onderzocht.

2.5. Het staat niet ter discussie dat de verzoekende partij een Albanees onderdaan is die is onderworpen aan een inreisverbod dat nog steeds geldt (niet betwist door de verzoekende partij).

Ondanks het feit dat zij is onderworpen aan een inreisverbod en haar dus de toegang tot het grondgebied werd ontzegd, heeft de verzoekende partij een aanvraag ingediend om, in functie van haar Belgisch minderjarig kind, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Verwerende partij heeft, met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ, geoordeeld dat voormeld inreisverbod *in casu* een belemmering vormt om de verblijfsaanvraag in te willigen. Er moet hierbij gediend worden dat het HvJ (cf. HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A.) reeds expliciet aangaf dat "*Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden.*"

Het Hof heeft evenwel ook gesteld dat artikel 20 van het VWEU *“zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.”*

Artikel 20 van het VWEU vormt derhalve geen hinderpaal om te weigeren de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij in te willigen op voorwaarde dat de verwerende partij eerst vaststelde dat deze weigeringsbeslissing niet tot gevolg heeft dat het kind, in functie van wie de verzoekende partij een verblijfsaanvraag indiende, in feite wordt verplicht om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

De thans bestreden beslissing is gesteund op het arrest van het HvJ in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, waarin werd geoordeeld dat de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) zich er niet tegen verzet dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen omdat aan de derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden.

Het staat de verwerende partij dus vrij om gebruik te maken van het arrest C-82/16 van 8 mei 2018 van het HvJ om ten gevolge van een inreisverbod een gezinsherenigingsaanvraag te weigeren.

Dat de vraag om gezinshereniging niet werd behandeld omdat er tegen verzoeker een inreisverbod was, houdt dan ook geen schending in van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het HvJ in het arrest *K.A.*, zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (§ 57), sprak zich uit als volgt:

*“Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”*

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde aan deze rechtspraak van het HvJ is tegemoet gekomen en heeft onderzocht of er aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend tussen de verzoekende partij en haar kind.

De verzoekende partij meent dat het in dit arrest beschreven onderzoek - met name de kwestie of de minderjarige burger van de Unie, door de weigering van het verblijf aan de derdelandse ouder, al dan niet feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten - in deze zaak niet naar behoren werd gevoerd en dat er bij de beoordeling werd uitgegaan van verkeerde en/of gedeeltelijke informatie.

In het voormelde arrest *K.A.* heeft het HvJ een aantal richtsnoeren meegegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is, zoals *in casu* (HvJ 8 mei 2018, *K.A.* e.a., nr. C-82/16, §§ 70-76).

Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf toe te kennen op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samengelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven, maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouderderdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen, moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derdelander is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

In de bestreden beslissing, na de bespreking van de afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en de partner, motieven die door de verzoekende partij niet in vraag worden gesteld, wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot zijn Belgisch kind kan opgemerkt worden dat hij het kind postnataal heeft erkend, meer bepaald bijna een jaar later na de geboorte van het kind. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Het is aannemelijk dat hij inmiddels een band heeft opgebouwd met het kind, maar uiteindelijk diende betrokkene te weten dat het verderzetten van een gezinsleven met het kind op het grondgebied een precair karakter zou kennen, gezien hij reeds het voorwerp uimaakte van een inreisverbod.

Bovendien is betrokkene zeer recentelijk veroordeeld op 14/04/2021 door het Hof van Beroep te Antwerpen wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door 2 of meer personen met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is tot een gevangenisstraf van 20 maanden (met 5 jaar uitstel voor 8 maanden). Deze feiten werden aangevuld met een veroordeling voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte/arbeidsongeschiktheid. Betrokkene is uiteindelijk voor deze feiten op 22/07/2021 aangehouden geweest en opgesloten in de gevangenis tot aan zijn voorlopige invrijheidstelling op 22/11/2021. Voorafgaandelijk werd hij onder elektronisch toezicht geplaatst en kon hij zijn straf verder uitzitten bij zijn gezin. Het plegen van feiten tegen de openbare orde, getuigt nog maar eens dat betrokkene niet in staat is tot het nemen van enige verantwoordelijkheid en alzo zijn gezinsleven alweer in gevaar heeft gebracht, zodat moeilijk sprake kan zijn van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van zijn kind.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt immers enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn kind/partner en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hen verder te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Schengen grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met zijn gezin. Bovendien kan zijn partner en kind België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden. Wat de verzorging betreft van het kind, kan de moeder als Belgische gebruik maken van allerhande ondersteuning (van medische tot opvang).

Met betrekking tot zijn twee andere kinderen, zijnde S. J. (RR ...) en S. B. (RR ...), van Albanese nationaliteit, met wie hij samen op 13/09/2017 asiel heeft aangevraagd vinden wij geen verblijfsplaats terug. Zij zijn sedert 22/12/2020 uit het rijregister afgevoerd van ambtswege, tenzij zij illegaal op het grondgebied zouden verblijven. Voorheen verbleven zij samen met betrokkene te Lommel. Dit getuigt

nog maar eens van weinig verantwoordelijkheidszin van betrokkene ten aanzien van deze kinderen waarbij niet kan gesteld worden dat hij zijn vaderrol opneemt die een vader wordt geacht op te nemen.”

Ook met betrekking tot de twee oudste kinderen van de verzoekende partij brengt de verzoekende partij geen grieven aan. De verzoekende partij verhuult zich in stilzwijgen.

De verzoekende partij geeft een voornamelijk theoretisch betoog en stelt concreet dat zij samenwoont met het kind (wat correct is en door de bestreden beslissing wordt erkend), dat het kind slechts twee jaar oud is (ook erkend in de bestreden beslissing) en dat zij kostwinner van het gezin is.

De bestreden beslissing erkent dat er een band bestaat tussen de verzoekende partij en het kind maar stelt dat nergens uit blijkt dat de verzoekende partij aanwezig moet zijn in het Rijk om haar vaderschap te kunnen uitoefenen. De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij weinig verantwoordelijkheidszin voor het kind vertoonde, gelet op de uitgesproken strafrechtelijke veroordeling (arrest van 14 april 2021) en het stichten van een nieuw gezin met het kind terwijl haar al een inreisverbod werd opgelegd. De verzoekende partij merkt juist op dat dit geen doorslaggevende elementen mogen zijn, wat niet betekent dat de verwerende partij haar ogen hiervoor moet sluiten. De bestreden beslissing moet in zijn geheel gelezen worden, waarbij benadrukt wordt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een dusdanige afhankelijkheidsband, die haar gerechtigd maakt op een afgeleid verblijfsrecht, niet aantoot.

Ook in het verzoekschrift worden geen elementen naar voor gebracht die wijzen op dergelijke bijzondere afhankelijkheidsband. De jonge leeftijd van het kind op zich toont niet aan dat de verzoekende partij als vader het meest zorgdragend is, noch of deze taak niet door de moeder wordt opgenomen. Het kind heeft een Belgische moeder. De verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom zij als kostwinner deze taak niet verder kan zetten in het herkomstland. Het bankwezen staat toe om internationale gelden over te maken. De verzoekende partij brengt bij het verzoekschrift nieuwe stukken bij over de inkomsten van werk, maar geen concrete elementen over de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en het kind. Om een schending van de zorgvuldigheids- of motiveringsplicht aan te tonen, komt het aan de verzoeker toe om concreet aannemelijk te maken dat het in de bestreden akte opgenomen afhankelijkheidsonderzoek niet deugdelijk is. Stellen dat de leeftijd van het kind jong is, dat zij kostwinner is en samenwoont met het kind, is niet afdoende.

De bestreden beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet en uit het feitelijk gegeven dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een geldig inreisverbod. Het komt de vreemdeling die een welbepaalde verblijfsaanvraag indient toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, concreet toe te lichten en te onderbouwen met alle bewijsmiddelen die hij nuttig en relevant acht.

Dit klemt *in casu* des te meer nu de verzoekende partij sedert 14 juni 2017 als ontoegankelijk is geseind op het Schengengrondgebied, zodat zij onmiskenbaar op de hoogte was van de terugkeerverplichting en het bijbehorende inreis- en verblijfsverbod.

Het kon *in casu* dan ook van de verzoekende partij worden verwacht dat zijzelf bij het indienen van haar aanvraag het initiatief zou nemen om stukken over te maken die aantonen dat er tussen haar en haar dochter een dermate grote afhankelijkheidsband is dat zij in feite genoopt zou zijn om tezamen met hem het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat niet valt in te zien welk belang de verzoekende partij heeft bij haar kritiek. De gemachtigde heeft immers, op grond van de hem gekende gegevens die door de verzoekende partij niet *in concreto* worden ontkracht, op gemotiveerde wijze een afhankelijkheidsonderzoek doorgevoerd. De verzoekende partij reikt geen concrete elementen aan die de gemachtigde ten onrechte niet in zijn besluitvorming zou hebben betrokken. Immers toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat zij bijkomende, door de verwerende partij niet gekende, relevante informatie, gestaafd door bewijsstukken, had kunnen overmaken die de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden indien haar voor het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk gevraagd werd bewijzen voor te leggen van de bestaande afhankelijkheidsrelatie met haar minderjarig kind.

Met betrekking tot de afhankelijkheidsband wordt in de bestreden beslissing *in concreto* geoordeeld dat:

- Het kind verwekt werd nadat er reeds een inreisverbod gold zodat betrokkene en haar partner weet hadden van het inreisverbod dat betrokkene had gekregen. Ze wisten op het ogenblik dat ze een gezin stichtten dat het inreisverbod van invloed zou kunnen zijn op hun gezinsleven en de concrete invulling die ze eraan konden geven;

- Verzoekende partij heeft pas postnataal erkend, bijna een jaar na de geboorte;

- Verzoekende partij heeft op 16 februari 2020 een verklaring van wettelijke samenwoning afgesloten met de Belgische moeder van het kind. Zij is echter niet ononderbroken samenwonend geweest met haar vrouw, evenmin als met haar kind, gezien zij tussentijds ook in de gevangenis heeft verbleven (van 22 juli 2021 tot 22 november 2021). Moeder en kind kunnen vrijelijk België in- en uitreizen. Uit niets blijkt dat de moeder van het kind niet over de nodige mentale en fysieke capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven met het kind, in afwachting van de afloop van het inreisverbod;

- Er blijkt niet dat de moeder van het kind niet in staat zou zijn om de dagelijkse zorg op te nemen terwijl de moeder ook beroep kan doen op allerhande ondersteuning (bijvoorbeeld wat betreft de medische zorg en de opvang) omdat zij de Belgische nationaliteit heeft. Er blijkt dan ook dat zij als Belgische voldoende zelfredzaam is en voldoende netwerk heeft in België om zich, zo nodig, te laten bijstaan door vrienden en familie;

- Er wordt niet betwist dat het kind enige band heeft met de vader, echter door haar jonge leeftijd is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder.

De aanwezigheid van de verzoekende partij blijkt niet onontbeerlijk om het vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat moeder en kind verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dat hoeft op zich een gezinsleven niet in de weg te staan. Betrokkene kan verder contacten onderhouden om zo zijn vaderrol te kunnen blijven opnemen. Niets sluit uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van het kind en de echtgenote aan hem in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd - of de opheffing zou hebben verkregen - en hij legaal kan terugkeren naar de Schengenzone en/of België.

De vraag die thans aan de orde is, is, gelet op de regel die werd bepaald in het arrest *K.A.*, of een weigering om de aanvraag van de verzoekende partij in behandeling te nemen ertoe zal leiden dat het Belgisch kind het grondgebied van de Europese Unie zal moeten verlaten.

Met haar kritiek toont de verzoekende partij niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat zulks niet het geval is.

De bestreden beslissing benadrukt ook het tijdelijk karakter van een mogelijke scheiding met partner en kind door te stellen dat het gevolg is beperkt omdat de verzoekende partij slechts voor beperkte duur het Belgische grondgebied moet verlaten.

2.8. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing omdat deze is genomen terwijl een werkelijk ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde niet is aangetoond. Deze kritiek is gericht tegen een niet doorslaggevend motief. Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat werd nagegaan of de verzoekende partij over een dergelijke afhankelijkheidsrelatie met het kind beschikt dat zij kan puren op een afgeleid verblijfsrecht, wat niet het geval is. Dit op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling toont enkel het gebrek aan verantwoordelijkheidszin aan en is niet bedoeld als enige grond om de bestreden beslissing te nemen. Dit wordt ook geïllustreerd in de bestreden beslissing door het woordgebruik "*bovendien*", voorafgaand aan de uiteenzetting van de strafrechtelijke veroordeling.

De overige motieven aangaande de openbare orde betreffen in het kader van het afhankelijkheidsonderzoek conform het arrest *K.A.*, niet relevante overwegingen.

De volgende grieven zijn niet dienstig, gelet op de vaststelling dat de vereiste afhankelijkheidsband, zoals bedoeld in het voormelde arrest van het HvJ, niet is aangetoond:

“(...)

- het niet van belang is dat het inreisverbod dat is uitgevaardigd tegen de derdelander die een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging heeft ingediend, is gerechtvaardigd door het niet voldoen aan een terugkeerverplichting. Wanneer redenen van openbare orde de rechtvaardigingsgrond voor een dergelijke beslissing waren, kunnen deze er alleen toe leiden dat die derdelander een afgeleid verblijfsrecht op grond van dat artikel wordt ontzegd, wanneer uit een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het eventuele kind of de eventuele kinderen en de grondrechten blijkt dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.

(...)

De verwerende partij stelt wel dat verzoeker veroordeeld werd op 14.04.2021 door het Hof van Beroep van Antwerpen (tot een gevangenisstraf van 20 maanden, met 5 jaar uitstel voor 8 maanden). Maar nergens wordt vermeld, en gemotiveerd, dat verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.

Op 11 juni 2015 heeft het Hof van Justitie in Zh. en O. (HvJ EU 11 juni 2015, ECLI:EU:C:2015:377, JV 2015/209, m.nt. G.N. Comelisse) antwoord gegeven op prejudiciële vragen die door de Nederlandse Afdeling Bestuursrechtspraak zijn gesteld over de uitleg van het begrip 'gevaar voor de openbare orde' als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG..

1 Het Hof heeft in dit arrest duidelijk gemaakt dat een lidstaat het begrip 'gevaar voor de openbare orde' in de zin van artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn zo dient uit te leggen dat per geval beoordeeld dient te worden of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

2 Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat volgens het Hof voorbij aan het vereiste van een verplicht individueel onderzoek, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel (punt 50 van het arrest). Het enkele feit dat een derdelander veroordeeld is voor, of verdacht wordt van het plegen van een misdrijf, is onvoldoende voor de conclusie dat de derdelander een gevaar oplevert voor de openbare orde in de zin van artikel 7, vierde lid, Terugkeerrichtlijn (punt 54 van het arrest), (zie Sofie De Schutter en Annelien Berends, Wat is een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde?, 2016)

Het Hof verwijst expliciet naar zijn jurisprudentie met betrekking tot het vrij verkeer van Unieburgers en overweegt dat het begrip 'gevaar voor de openbare orde' als bedoeld in artikel 7, vierde lid, Terugkeerrichtlijn hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake moet zijn van een werkelijke actuele, en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (punt 60). Bij de beoordeling hiervan kunnen ook andere gegevens van belang zijn, zoals de aard en de ernst van het strafbare feit, het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd en de omstandigheid dat de derdelander het grondgebied aan het verlaten was toen hij door de nationale autoriteiten werd aangehouden (punt 65).

De verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing zijn dan ook strijdig met artikel 20 VWEU, in samenhang met bovengenoemd arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, artikel 40bis en artikel 42 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad merkt nog op dat huidige bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

2.9. De verzoekende partij maakt de schending van “artikel 20 VWEU iuncto het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, artikel 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991” niet aannemelijk.

Het enig middel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN